

Bodor Ádám: A Monbijou utca

2009 június 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Bodor Ádám
Bodor Ádám 1936. február 22-én, Kolozsvárott született református, fels?-középosztálybeli családban. Édesanyja, a székely Tóháti Ida felmen?i között számos tisztvisel?t találunk. Ez az életpálya az örmény-magyar földbirtokos apai ágtól sem állt távol. Bankigazgató édesapját, a mérsékelten konzervatív, hív?, nagy tekintély? Bodor Bertalant 1944-ben a budapesti székhely? Országos Pénzintézeti Központ és a Pesti Takarékpénztár és Hitelbank élére helyezték. A háború után meghívták a debreceni kormányba, de a család inkább visszatelepült Kolozsvárra. Erdély

vallási és kulturális sokszín?sége, a magyar, a szász és a román kultúra szétválaszthatatlan keveredése, s egyszersmind a közeg kelet-európai letargikussága, szegénysége, kiszolgáltatottsága jelentett meghatározó élményt a kés?bbi író számára, m?veiben részint ezt a kett?sséget igyekszik megragadni.

Fontosabb díjak, elismerések:

1969 – Els? Kötetesek Díja
1970, 1975 – Román Írószövetség Prózai Díja
1975 – Kritikusok Díja
1986 – József Attila-díj
1989, 1992 – Déry Tibor-jutalom
1990 – Artisjus Irodalmi Díj
1991 – Krúdy Gyula-díj
1991 – Magyar Napló Díj
1991 – Kortárs-nívódíj
1992, 1997 – a Soros Alapítvány Életm? Díja
1996 – M?vészeti Alap Literatúra Díja
1996 – Márai Sándor-díj
1998 – Magyar Köztársaság Babérkoszorúja
2002 – Irodalmi Alkotói Díj
2003 – Kossuth-díj

A Monbijou utcában, ahol minden csupa kõ, füstös tégla, rozsdás vaspánt, porladó cement, egy helyütt kissé megnyílt a fal, és egy nyúl lépett ki a járdára.

A zárkózott, lesütött szemû épület kormos falaival semmiben sem különbözött a többitõl, csak egy alagsori helyiségében égett a villany. Rebbenõ, sárga neonfény hullott újságpapírral letakart, összetolt bútorokra. Két szekrény között egy szék részletei látszottak, rajta kék köpeny ült, benne talán egy ember. Azért talán, mert az emberbõl nem látszott csak a székláb mellé kókadt hócipõ, a köpeny fölött meg egy darab fej. Úgy állt rajta a haj, mint egy halom korpa, amibe beletúrtak. A kék köpenyes ember valószínûleg aludt.

Ha mondjuk, vasárnap délután, úgy hat óra tájt Berlinben ismerkedésre szottyan kedvünk, talán nincs is erre alkalmasabb hely, mint a Monbijou utca.

Aránylag rövid, egyenes utca ez, rárúg a Spree folyóra, a Monbijou hídra, véletlenségbõl a Monbijou parkot is érinti röviden, egy kovácsoltvas kerítés mentén. Itt egyébként tülkölni tilos, parkolni tilos, megállni tilos, behajtani tilos. Így aztán a Monbijou utca annyira üres, hogy amikor rágyújtunk, a füst útja messzire követhetõ, lassan kunkorodva elindul, s a kaputlan, porlepte falak mentén, párkányok, fekete telefondrótok alatt ellebeg az utcasarkok felé. Amarról most csak összegyûrt szürke villamosjegyek gurulnak a fényesre kopott kövezeten. Nem kóválygog fölöttük kevéske szegényes levesszag, így hízott legyek sem úsznak levesszagban, ezt az utcát még a fecskék is elkerülik.

Csak a nyúl jött a téglafal felõl, még kissé porosan, remegõ orral körülszimatolt és elindult a Monbijou híddal ellentétes irányba. Két füle a sok markolástól csupaszra kopott, piheszerû bundájában könnyû szél matatott, fõleg egy száraz vöröses folt peremén. Oda volt pecséttel beleütve vörös festékkel egy nagy huszonhetes. Mindenki számára nyilvánvalóan a huszonhetes számú nyúl volt õ, aki most egymaga elindult délután a kihalt Monbijou utcán. Nem mondott se bût, se bát, eltotyogott.

A cigarettafüst mintha egy nyitott ablakon kicsapó meleg kapta volna föl, olykor hirtelen megemelkedett, ilyenkor az ereszig lehetett kísérni, ahol a kósza napfény rövid idõre sárgára festette. Kicsi lángnyelvek buktak a tetõre.

Valamivel késõbb egy kék köpenyes férfi termett az utca közepén, mint aki nagyon keres valamit, körülszimatolt, aztán õ is elsietett a Monbijou híddal ellentétes irányba. Mintha megriasztotta volna a távozó délután visszfénye, ami még ott tündökölt a messzi kupolák fölött. Ennek az embernek rettentõ elálló füle volt, feje darab kõ, haja szürke zuzmó. Ottmar Pfaffnak hívták, ez arról a táblácskáról derült ki, amelyet a mellén, a szíve fölött viselt: Ottmar Pfaff – Frauenklinik. Nr. 51. Hócipõt viselt, de fatalpút, erõsen kopogó léptekkel távozott.

Most itt volt az alkalom. Ha ismerkedni szeretnénk, valakinek a közelébe férkõzni, akár ennek a Pfaffnak is, akkor sürgõsen el kellene állni az útját. Igenis, láttuk õt, erre totyogott el a kis huszonhetes, bizonyára értékes szérumokkal és hormonokkal a fenekében. Kerítsük hát kézre mielõbb. És máris új ismerõsre tettünk szert.

De ha valami azt súgja onnan belülrõl, hogy nem, nem az a nyúl volt az, akire vártunk, és nem is ez az Ottmar Pfaff numero 51, a zuzmóhajú laborszolga, ha továbbra is makacsul válogatunk leendõ barátaink között, vessük hátunkat a falnak, és várakozzunk. Aztán vagy vetõdik még errefelé valaki, vagy nem.

Bodor Ádám, ketezer.hu

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ

Ajánló